

Sygn. akt V CSK 211/18

POSTANOWIENIE

Dnia 31 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko J. R.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 października 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 30 października 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności

o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej złożonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 października 2017 r. skarżący J. R. powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. W ocenie skarżącego, Sąd Apelacyjny w sposób oczywisty naruszył przepisy art. 227 w związku z art. 278 § 1, art. 245 oraz art. 217 § 2 k.p.c. przez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego „(...) na podstawie przedłożonych przez pozwanego bilansów oraz rachunków zysków i strat za poszczególne lata” i bezpodstawnie dał prym dowodowi z przesłuchania pozwanego.

Jak przyjmuje się w utrwalonej judykaturze Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Jest tak w szczególności wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzuty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, i z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Skarżący nie wykazał, by skarga kasacyjna była - w przedstawionym rozumieniu - oczywiście uzasadniona.

Z wiążących Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) wynikało, że z wniosku powódki prowadzono przeciwko spółce, której członkiem zarządu był pozwany, postępowanie egzekucyjne skierowane do wierzytelności i ruchomości. W toku tego postępowania powódka aktywnie podejmowała próby wskazania majątku dłużnika. Organ egzekucyjny informował powódkę, że przeciwko spółce prowadzone są postępowania egzekucyjne z wniosku innych

wierzycieli, w tym uprzywilejowanych. Ostatecznie postępowanie egzekucyjne zostało umorzone z powodu bezskuteczności egzekucji.

Nie budzi wątpliwości, że prawomocne postanowienie komornika o umorzeniu postępowania egzekucyjnego może stanowić dostateczny dowód przesłanki bezskuteczności egzekucji, o której stanowi art. 299 § 1 k.s.h. (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2013 r., I CSK 54/13, niepubl.). W tym stanie rzeczy oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości mającego zmierzać - zgodnie z wnioskiem - do ustalenia sytuacji majątkowej spółki w czasie prowadzenia postępowań egzekucyjnych i wartości majątku spółki w miarodajnym okresie nie mogło przesądzać o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Podkreślenia wymagało w tym kontekście, że w przyczynie kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie chodzi o wskazanie, że doszło do naruszenia przepisu prawa, nawet jeśli miałoby ono oczywisty charakter, lecz o wykazanie, że na skutek tego uchybienia zaskarżone orzeczenie jest ewidentnie wadliwe (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004, nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl., z dnia 28 lutego 2012 r., I PK 157/11, niepubl., z dnia 20 lutego 2014 r., III SK 62/13, niepubl., z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, niepubl., z dnia 21 kwietnia 2017 r., I CSK 660/16, niepubl., i z dnia 29 września 2017 r., V CSK 162/17, niepubl.). Należało mieć przy tym na względzie, że z punktu widzenia przesłanek odpowiedzialności określonych w art. 299 k.s.h. istotna jest realna wartość składników majątku dłużnika, jako potencjalnego przedmiotu zaspokojenia wierzycieli, na co prawidłowo zwrócił uwagę Sąd Apelacyjny.

Nietrafna była również ocena skarżącego, że w okolicznościach sprawy Sąd Apelacyjny dał prym dowodowi z przesłuchania pozwanego. Pomijając, że kwestia ta - jako objęta sferą oceny dowodów - sytuuje się poza kognicją Sądu Najwyższego (art. 398³ § 3 k.p.c.), wnioski wynikające z twierdzeń faktycznych strony pozwanej stanowiły *in casu* tylko jeden z wziętych przez Sąd Apelacyjny pod uwagę elementów decydujących o kształcie podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł,
jak w sentencji.

jw